

De beroemde trekduif. (*Ectopiles migratorius*). — In 't Biologisch Centralblat van Januari 1917 staat, dat de laatste Amerikaansche trekduif in den dierentuin te Cincinnati is gestorven. Het cadaver is in ijs gepakt naar 't museum te Washington gezonden om te worden opgezet.

De verhalen over het groote aantal van deze vogels werden vroeger dikwijls voor sprookjes gehouden. De trekduif reist alleen om voedsel te vinden, waar zij dit vonden bleven zij dikwijls lang achtereen. De koude was dus niet de oorzaak tot haar trekken. Audubon was in den herfst van 1813 eenige mijlen beneden Hardensburgh aan de Ohio op een dorre zandvlakte, toen hij een zwerm trekduiven waarnam die zich van 't Noord-Oosten naar 't Zuid-Westen bewoog. Hij steeg van zijn paard af en ging op een hoogte zitten om de zwermen te tellen. Bij iederen zwerm die aankwam bracht hij een stip op 't papier. Het bleek hem weldra, dat dit plan onuitvoerbaar was, in 21 minuten waren 163 zwermen gepasseerd en het aantal nam nog steeds toe. Hij schreef, de uitwerpselen vielen als sneeuwvlokken naar beneden. Een ruwe schatting van het aantal door hem waargenomen duiven gaf het ongehoofelijke getal van 1.115.136.000 stuks. Audubon zegt er van, dat deze schatting eer te laag dan te hoog is.

Aan de oevers van de Ohio wemelde het van mannen en knapen om de vreemde gasten te bemachtigen. Er volgde een reuzen slachting onder deze trekduiven.

Later bezocht Audubon een slaappleaats aan de Greenrivier in Kentucky. Het was een hoogstammig woud met weinig onderhout. Duizenden bij duizenden kwamen kort na 't ondergaan der zon aanvliegen en namen plaats op de boomen. Ook hier volgde weer een reuzen-slachting der duiven, die den geheelen nacht aanhield. Kort voor 't opkomen der zon waren alle duiven weer verdwenen.

Ruim honderd jaar zijn sedert dien tijd voorbijgegaan en nu reeds behoort deze vogel tot de uitgestorven soorten. Er is wel een vermoeden, dat zij, overvallen door een orkaan bij een reis over de zee, eens in groot aantal zijn omgekomen; maar voor een groot deel is hun verdwijning toe te schrijven aan de sterke vervolging waaraan zij bloot stonden in verband met de uitgebreide ontginning van Amerika.

Evenals de Caraïben bij de ontdekking van Amerika, een groote volkstam op de eilanden in de Caraïbische zee, zijn ook deze trekduiven de slachtoffers geworden van de aanraking met de Westersche beschaving. De oorspronkelijke cultuur wordt daarbij dikwijls geweld aangedaan en dan is het zwakkere bestemd voor het sterkere (betere?) onder te gaan.

Verboden praktijken. — De heer Chr. J. Raad berichtte mij dat door hem in het Naardermeer gevonden is de bekende uitheemsche waterplant *Pontederia crassipes*. Het is onmogelijk, dat die daar vanzelf of door toedoen der vogels is gekomen. Een van de bezoekers van het Meer heeft ongetwijfeld getracht die bloem daar te importeeren, om te kijken wat ze doen zou. Het behoeft niet gezegd te worden, dat zoo iets om velerlei redenen is af te keuren en wij verzoeken daarom allen bezoekers van het meer, om zich van dergelijke proefnemingen te onthouden. De bedoeling is, dat de flora van het Meer zich geheel ongestoord zal kunnen ontwikkelen.

Iets anders is het, wanneer het zeldzame wilde Nederlandsche planten betreft, waarvan de standplaatsen ontgonnen of bebouwd worden. De Naardermeer-Commissie heeft voor dat geval een klein stuk afgezonderd in den N. O. hoek, zoo gelegen, dat verspreiding van daar uit over het Meer zeer moeilijk, haast onmogelijk is. Dat »asyl« zooals we het noemen, kan langzamerhand een plantentuin worden voor de Nederlandsche moerasflora; en van wat daar gebeurt, wordt zorgvuldig aantekening gehouden. Wie wenschen of opmerkingen in dit opzicht heeft, kan zich altijd wenden tot de Naardermeer-commissie, Rokin 69, die elk bewijs van belangstelling zal waardeeren.

JAC. P. TH.

Geëorde Fuut. — Onlangs zijn we zoo gelukkig geweest in een der Hatertsche vennen een geëorde fuut met zekerheid broedend te constateeren. Met zekerheid zeg ik, want een der ouden hebben wij bij toeval in handen gekregen. 't Nest stevig gebouwd van allerlei hoogveenbestanddeelen, lag prachtig verborgen onder een koepel van zeggen en bies, in een klein rond inhammetje van een eiland ± 20 M² groot, waarop vischdiefjes en kapmeeuwen hunne nesten gebouwd hadden. Misschien ter bescherming? De nestbodem lag 0,2 M. boven 't water, 't geheel was 0,5 M. in diameter en dreef bijna vrij. De drie jongen waren toen we het vonden (29 Juni) ± 3 dagen oud en doken onmiddellijk onder maar niet zoo gauw of we konden ze nog te pakken krijgen. Aardige fluweelen donsballietjes met blauwe futenpootjes. Een paar dagen geleden vonden we op zoek naar jonge meeuwtjes nog een oud nest aan den anderen kant van het eiland, vastgevluchten aan in 't water hangende zeggeblaren. Ik geloof echter niet, dat we hier moeten denken aan een tweede paar. Want, daar in de meeuwenkolonie nog al wat uitgehaald wordt, is het geheel niet onmogelijk dat dit eerste nest ook uitgehaald en het andere, een nabroed, uitgezwommen is.

Nijmegen,

H. A. P. C. OOMEN en TH. ROGMANS.